



Стариятъ селски свинарь дѣдо Прою сбра въ напуканата си шепа последнитѣ трохи хлѣбъ, останали въ дъното на закжрпената торбичка, наведе назадъ глава, хвърли ги въ устата си, па се отпустна възъ осла-нената трева.

Деньтъ бавно превалаше. Слабото есенно слънце заливаше съ студени-тѣ си лъчи дърветата, и тѣхнитѣ натежали отъ злато листа звънѣха и падаха на земята.

Дѣдо Прою подвижна на свинетѣ и, когато зоркото му око обходи поляната и видѣ, че всички сж тукъ, замислено впи погледъ въ отсрещ-ния баиръ. Не бѣше близу до него, но знаеше дѣдо Прою, че тамъ сега постѣяното жито спи затоплено подъ черната пухкава земя, напоено отъ изобилния дъждъ, а нѣкои зрънца, най-палавитѣ, вече сж протѣгнали нагоре къмъ слънцето крехкитѣ си ржчички. Мило му стана. Очитѣ му се овлажняха. Той спомни себе си, младъ и якъ, натиска ралото съ всичка сила, и то пори, дълбае зе-

мята. Тя отскача ронлива и прѣх-кава, поляга възнакъ и разгрѣща тъмната си пазва за хлѣбното зърно. Слънцето е още високо, високо, ко-гато той, пребродилъ надлъжъ и наширъ снагата на своята нива, на-товарва плуга и подкарва воловетѣ. Въ село, задъ широкия мегданъ, по-лузакрита отъ кичести дървета, го чака засмѣна кжщата му. Ехъ, нѣ-кога!.. Нѣкога и той имаше свой домъ, свои ниви и ливади, своя че-лядь. Нѣкога! Днесъ заспива и почива тамъ, кждето умората го на-легне. Дѣдо Прою повдигна ржка и отри съ скжсания си ржавъ вла-гата отъ очитѣ си. Той плачеше. Отсреща продължаваха да го гле-датъ неговитѣ ниви. Той знаеше: тѣ тжгуватъ за него, като деца за бащина милувка.

—Ела си, дѣдо Прою,—шепнѣ-ха тѣ,—ела вижъ зърното набѣб-нало ли е!

—Ела си, дѣдо Прою, ела вижъ браздата дълбока ли е, топла ли ще е за зимата!